

HỒI THỨ TÁM MƯỜI

ĐẢO LONG MỘC PHÁT SINH BIẾN CỐ

Mộc đảo chúa ngó lên đầu Long đảo chúa “ồ “ một tiếng. Tuy lão chẳng bảo sao, nhưng hai người hiểu ngay lão muốn nói:

- Cả đầu tóc lão cũng bạc, phải riêng gì mình ta?

Long, Mộc hai vị đảo chúa nhìn nhau buông một tiếng thở dài.

Đột nhiên cả hai lão lộ vẻ già nua khác thường, không còn một chút oai nghiêm nào như ngày mở yến Lap-bát nữa.

Thạch phá Thiên trong dạ hoài nghi liền hỏi:

- Vị cao nhân đó viết biết bao nhiêu văn tự lên vách đá khiến cho người ta đi vào đường lầm lạc là có mục đích gì?

Long đảo chúa lắc đầu đáp:

- Mục đích của họ thế nào thật khó mà biết được. Có khi vị tiền bối võ lâm đó không muốn bọn hậu sinh lượm được kết quả một cách quá dễ dàng. Hoặc giả những lời chú thích do người khác thêm vào cũng chưa biết chừng.

Mộc đảo chúa nói:

- Có khi vị võ lâm tiền bối đó không ưa nhà văn cố ý bày ra cạm bẫy này, để cho Thạch bang chúa là người không biết chữ mà tính tình trung hậu mới được hưởng.

Long đảo chúa thở dài nói:

- Cách dụng tâm của vị tiền bối đó quá sâu sắc thế này thì còn trời nào hiểu được?

Thạch phá Thiên thấy hai lão lộ vẻ buồn chán nản, thì lòng chàng cũng thấy tội nghiệp, chàng liền nói:

- Thừa hai vị chúa đảo! Nếu những công phu mà tiểu nhân vừa học được quả nhiên hữu dụng thì tiểu nhân xin trình bày hết để hai vị hiểu rõ. Bây giờ chúng ta hãy về hết cả gian phòng số một... Tiểu nhân quyết không giấu giếm một điều gì.

Long đảo chúa nhăn nhó cười lắc đầu nói:

- Tám ông chân thành của chú em, chúng ta xin thành tâm lãnh là đủ. Chú em là người nhân hậu, được hưởng phúc duyên này rất xứng đáng. Ngày sau chú làm lãnh tụ quần hùng võ lâm, tạo phúc cho lê dân thì hai anh em ta dù phí bao nhiêu tâm huyết cũng không đến uống công.

Mộc đảo chúa nói:

- Chính thế! Những điều bí mật đáng nghi về đồ phổ đã giải quyết xong, là hai ta thoả mãn tâm nguyện rồi. Vỡ thì chú em tập luyện thành công bay hai ra luyện được thì cũng thế?

Thạch-Phá-Thiên thành khẩn hỏi lại:

- Vậy trưởng môn đem những con nòng nọc này nói tường tận cho mọi người nghe, nên chăng?

Long đảo chúa nở một nụ cười thê lương đáp:

- Thần công đã truyền thụ rồi thì đồ phở trên vách đá cũng nên rút lui, không còn có lý do tồn tại nữa, Chú em! Chú hãy coi lại đi!

Thạch-Phá-Thiên xoay mình lại, ngó lên vách đá, bất giác chàng kinh hãi thất sắc, vì trên vách đá đã biến thành từng mảnh đá vụn đang từ từ rớt xuống. Những khoa đầu vắn tự chỉ chít trên vách đá đã mất mát nhiều, mười phần chỉ còn lại bảy tám.

Chàng hoảng hốt hỏi:

- Sao ...sao lại thế này?

Long đảo chúa đáp:

- Chú em vừa mới...

Mộc đảo chúa ngắt lời:

- Vụ này để thủng thẳng đã rồi sẽ nói chuyện. Bây giờ chúng ta hãy tụ hội mọi người tuyên bố, kết quả đã, nên chăng?

Long đảo chúa hiểu ý ngay, liền đáp:

- Hay lắm! Hay lắm! Nào mời Thạch bang chúa!

Ba người liền sóng vai từ trong thạch thất đi ra.

Long đảo chúa truyền tin đi mời các tân khách và triệu tập các đệ tử ra cả nhà đại sảnh tụ hội.

Nguyên Thạch-Phá-Thiên hiểu thần công trên vách đá rồi chàng không nhìn được đem ra thử biểu diễn xem sao.

Long, Mộc hai vị đảo chúa trông thấy rất lấy làm kinh dị. Long đảo chúa liền tiến lại phóng chương ra "mời"

Lúc này Thạch-Phá-Thiên tựa hồ người bị tà ma ám ảnh, tự nhiên phóng trường trả đòn.

Sau mấy chiêu qua lại, Long đảo chúa biết ngay là khó có thể chống chọi được.

Mộc đảo chúa liền tiến vào giáp công. Kể về võ công hai lão thì hiện nay khó kiếm được lấy người thứ ba tương tự, nhưng đối với Thạch-Phá-Thiên thì dù cả hai lão hợp lực cũng không địch nổi, vì chàng mới học được những môn võ thần diệu.

Giả tử hai lão thu chiêu thì tự nhiên Thạch-Phá-Thiên cũng dừng tay ngay, song hai lão còn muốn thử xem cho biết uy lực võ công trên vách lợi hại đến thế nào.

Hai lão máu tích song chưởng càng đánh càng kịch liệt Chưởng lực của hai lão càng mãnh liệt bao nhiêu thì Thạch-Phá-Thiên cũng phản kích mãnh liệt bấy nhiêu.

Chưởng phong cùng chưởng lực của ba người thường khí đập vào vách đá. Mặt vách đá đều bị chấn động mạnh thành ra mềm nhũn, búng nhùng.

Nguyên một chưởng lực của Long, Mộc đảo chúa cũng đủ để, phá huỷ vách đá, huống chi lại thêm vào võ công tân kỳ của Thạch-Phá-Thiên mới học được. Chưởng lực của ba người đã đến bậc tuyệt đỉnh võ lâm nhưng không lộ liễu. Vì thế vách đá không vỡ ngay tức khắc mà chỉ từ từ rơi xuống.

Mộc đảo chúa biết rõ trong lúc Thạch-Phá-Thiên thí nghiệm võ công của mình chẳng khác gì người đang ở trong giấc ngủ say sưa, chẳng hay biết gì noạ cảnh nữa. Vì thế mà Thạch-Phá-Thiên ngỡ ngác trước cảnh vãn tự trên vách đá biến đổi, Long đảo chúa toan nói toạc ra, song mộc đảo chúa ngăn lại không cho nói nữa. Lão sợ Thạch-Phá-Thiên phải hối hận vì trong khi vô ý đã phá huỷ công trình của người khác. Vả lại vách đá mà bị tổn hại một phần lớn cũng vì hai vị đảo chúa phóng chưởng ra “mời”. Lỗi ở mình nhiều hơn là ở người.

Ba người vào nhà đại sảnh an tọa rồi. Các tân khách và đệ tử lục đục kéo vào.

Long đảo chúa truyền lệnh đi hết đèn trong các toà thạch thất để những người say mê nghiên cứu võ công không chịu đến đại sảnh tụ hội cũng bắt buộc phải dừng lại, đến họp cho đủ.

Lúc này trong nhà đại sảnh đã đông đủ những nhân vật thủ

Lãnh võ lâm đến đảo Long- Mộc trong vòng ba chục năm nay, trừ những vị vị tuổi cao đã tạ thế. Số người chết rồi rất ít.

Những nhân vật đầu não này suốt ngày đêm chỉ quanh quẩn lui tới trong hai mươi bốn gian thạch thất suốt trong thời gian ở trên đảo. Họ đều nhận mặt nhau, trừ thiếu số tân khách mới đến.

Đây là lần đầu tiên, có cuộc tụ hội đông đảo.

Long đảo chúa sai tên đệ tử thư tịch kiểm điểm nhân số thấy tân khách đã đến đông đủ, liền quay lại dặn tên đệ tử kia mấy câu.

Tên đệ tử lộ vẻ ngạc nhiên lại ra chiêu kinh hãi.

Mộc đảo chúa cũng khẽ dặn tên đệ tử thủ tịch của lão mấy câu.

Hai tên đệ tử này nghe sư phụ nói rồi hỏi lại cận kề mọi điều xong, mới dẫn hơn mười tên sư đệ ra khỏi sảnh đường hành động.

Long đảo chúa lại bên Thạch-Phá-Thiên khẽ bảo chàng:

- Tiểu huynh đệ! Những chuyện vừa rồi ở trong nhà thạch thất, chú nhớ kỹ tuyệt đối đừng nói với ai. Chú chớ để cho người ta hay mình đã hiểu rõ những võ công mầu nhiệm trên vách đá.

Nếu chú tiết lộ ra thì suốt đời gặp bọn hoạn lớn lao và phiền não vô cùng.

Thạch-Phá-Thiên đáp:

- Tiểu nhân xin kính cẩn tuân theo lời dạy của đảo chúa.

Long đảo chúa nói:

- Thối đời thường ở nhân thắng kỷ. Trong mình chú đã mang võ công tuyệt thế, tuyền võ lâm chẳng thiếu chi người ghen ghét, căm thù. Có người đến yêu cầu chú chỉ điểm, có kẻ bức bách chú giải thố lộ những điều bí mật. Nếu họ không được vừa lòng sẽ tìm trăm phương nghìn kế ra hai chức võ công chú cao cường, nhưng tâm địa chú thực thà trung hậu, chẳng thể để phòng cho biết được. Vì thế mà vụ này dù sao mặc lòng chú chớ có tiết lộ.

Thạch-Phá-Thiên đáp:

- Tiểu nhân đa tạ đảo chúa đã cho chỉ thị sáng suốt, tiểu nhân cảm kích vô cùng!

Long đảo chúa lại nắm lấy tay chàng khẽ nói:

- Đáng tiếc là lão phu cùng Mộc huynh đệ không thể được xem chú thi triển kỳ tài, dương oai trên chốn giang hồ!

Mộc đảo chúa dường như đã hiểu hai người đã nói gì với nhau. Lão quay lại chăm chú nhìn Thạch-Phá-Thiên ra chiều luyến tiếc :

Thạch-Phá-Thiên bụng bảo dạ:

- Hai vị đảo chúa đây thật có lòng hảo tâm đối với mình.

Chuyến này mình về gặp A-Tú xong, nhất quyết cùng nàng trở lại đảo bá tước hai vị lão gia.

Long đảo chúa dặn dò Thạch-Phá-Thiên xong, quay về chỗ ngồi. Lão nhìn quần hùng lên tiếng:

- Thừa các vị hảo bằng hữu! Chúng ta được cùng nhau tụ hội trên đảo này bấy lâu cũng là do phúc duyên mà gặp. Đến nay duyên phận đã hết, vậy bây giờ là lúc phải chia tay.

Quần hùng nghe lời tuyên bố của Long đảo chúa đều kinh dị hỏi nhau:

-Tại sao vậy?

-Đảo chúa đã gặp chuyện gì xảy ra?

-Hai vị đảo chúa có điều chi dạy bảo?

Giữa lúc tiếng người xôn xao hỏi nhau thì đột nhiên có những tiếng âm âm vọng lại, những tiếng nổ khủng khiếp này chẳng khác trời long đất lở.

Quần hùng lập tức im hơi lặng tiếng, không hiểu trên đảo đã xảy ra biến cố gì trọng đại.

Long đảo chúa nói:

-Thưa các vị! Chúng ta tụ hội ở đây chỉ mong phá giải được những võ công mầu nhiệm ghi trên đồ giải về bài ca Hiệp-Khách-Hành. Đáng tiếc là thời vận không còn.

Long-Mộc này chỉ trong chớp mắt sẽ chìm xuống đáy biển.

Quần hùng kinh hãi thất sắc nhao nhao lên mỗi người hỏi một câu:

-Tại sao vậy?

– Động đất ư?

– Có phải Hoả-Diễm sơn phát nổ không?

– Sao đảo chúa biết?

Long đảo chúa đáp:

– Vừa rồi lão phu cùng Mộc huynh đệ thấy khu trung tâm trái đảo này có khói lửa Hoả-Diễm sơn phun ra. Hoả sơn phát nổ thì chỉ trong nháy mắt toàn đảo sẽ biến thành biển lửa. Bây giờ đã nghe tiếng âm âm, nguy đến nơi rồi! Các vị phải cấp tốc rời đi.

Quần hùng nửa tin nửa ngờ, chẳng ai biết quyết định ra sao. Đại đa số còn luyến tiếc võ công trên vách đá, thà rằng mạo hiểm tính mạng ở đây còn hơn phải rời đi nơi khác, nên không chịu bỏ đi.

Long đảo chúa lại nói;

– Nếu các vị không tin thì xuống thạch thất coi lại xem.

Các gian phòng đều bị rung động, tường vách bị phá huỷ cao rồi. Dù cho không phải động đất, núi lửa không phun, thì ở lại đây cũng chẳng được gì nữa.

Quần hùng nghe nói vách đá bị phá huỷ, thấy đều kinh hãi tới tấp chạy ra khỏi nhà đại sảnh, vọt đến khu thạch thất.

Thạch- Phá- Thiên cũng chạy đi theo mọi người thì quả nhiên thấy các gian thạch thất chấn động xiêu vẹo, đồ hình trên tường đều bị phá huỷ. Chẳng biết đây là hai vị cố ý sai đệ tử phá huỷ đi. Lòng chàng rất đổi ban khoăn tự nghĩ:

– Trăm điều ngang ngửa vì ta. Chính mình đã gây ra vạ lớn này.

Trong quần hùng cũng có người coi biết tình hình có điều ngoắt ngoéo. Những toà thạch thất bị phá huỷ này do ở tay người làm ra, chứ không phải vì động đất.

Người đó liền giơ tay lên la gọi quần hùng kéo về nhà đại sảnh để chất vấn Long, Mộc đảo chúa.

Nhưng vừa đến cửa sảnh đường đã nghe thấy tiếng người kêu khóc om sòm. Quần hùng càng lấy làm kinh dị, ngó vào xem thì thấy hai vị Long Mộc đảo chúa ngồi nhắm mắt lại, bọn đệ tử vây quanh hai lão, naawmf phục xuống đất khóc rờn lên cực kỳ thảm thiết.

Thạch- Phá -Thiên bỏ vía, trống ngực đánh thành trống chũm như trái tim muốn nhảy ra ngoài miệng. Chàng rẽ đám đông tiến ra, la gọi:

– Long đảo chúa! Mộc đảo chúa! Hai vị làm sao thế?

Chàng thấy hai người cứng đờ, thì ra đã chết rồi.

Thạch Phá Thiên quay sang hỏi Trương- Tam, Lý -Tứ:

– Hai vị đảo chúa đang bình yên vô sự mà sao lại chết ngay chóng thế?

Trương Tam ghen ngào đáp:

–Hai vị gia sư trước ki quy tiên có nói : “ý nguyện các vị đã được hoàn toàn thoả mãn, tuy lìa bỏ cõi đời nhưng không có điều chi oán giận nữa”.

Thạch phá Thiên trong lòng đau xót, bất giác khóc rống lên.

Chàng có biết rằng hai vị đảo chúa sở dĩ chết một cách đột ngột. Một là vì tuổi già, hai lão thấy những bí mật về võ công trên đồ giải đã được phanh phui, không còn bận bịu đến việc đời nữa. Hai là nhận cuộc đấu chưởng với chàng, nội lực chàng là một cái kho vô tận mà hai lão sức cùng lực kiệt không chống nổi rồi lâm vào tình trạng ngọn đèn khô dầu. Giả tửy chàng biết mình có liên quan rất lớn đến cái chết của hai lão, thì chàng còn hối hận hơn nữa và tự trách mình đã gây nên tai hoạ, mối thương tâm không biết đến đâu mà kể.

Một tên đệ tử Thư - Toà mình mặc áo vàng lau nước mắt đồng dục tuyên bố:

–Thưa quý vị tân khách! Trước khi gia sư quy tiên có di mệnh các vị nên cấp tốc rời khỏi đảo. Vị nào đã nhận được những tấm bài đồng “Thưởng thiện Phạt ác” sau này có khi dùng đến, xin giữ lấy đừng vứt bỏ đi. Khi nào các vị có việc gì khó khăn xin mời đến họp ở xóm chài nhỏ ngoài bãi biển, anh em tại hạ có thể đem chút sức mọn ra giúp đỡ các vị.

Quần hùng trong khi thất vọng, cũng được một điểm vui mừng, bụng bảo dạ:

–Bọn đệ tử của Long, Mộc đảo chúa đều là những tay bản lãnh phi thường, nếu được họ ra tay viện trợ thì dù mình có gặp những hoạ hoạn tày đình, cũng có thể giải quyết được.

Lại nghe tên đệ tử Thư- Toà mặc áo xanh nói:

–Ngoài bãi biển đã chuẩn bị thuyền bè đầy đủ, các vị có thể đăng trình ngay được.

Quần hùng đều tới tấp phục lạy trước thi thể hai vị đảo chúa để bái biệt ra về.

Trương Tam, Lý Tứ nắm chặt tay Thạch Phá Thiên ra chiều lưu luyến, Trương Tam nói:

–Tam đệ! Bữa nay tam đệ trở về Trung Nguyên thôi! Sau này có dịp, tiểu huynh sẽ đến thăm tam đệ.

Thạch Phá Thiên gạt lệ chia tay. Chàng đi theo bọn Bạch Tự Tại, Phạm Nhất Phi, Cao Tam nương tử ra bờ biển, xuống thuyền.

Chuyến này, mọi người đi biển bằng những chiếc thuyền lớn, mỗi thuyền có thể chở được dư trăm người, chỉ cần năm sáu chiếc là đủ chở quần hùng.

Thuyền nhổ neo, dương buồm ra khơi.

Trong quần hùng, những người nào đã ... hai ba chục năm, họ say mê điên cuồng những võ công ... đồ giải. Bữa nay thấy vách đá các căn nhà thạch thất bị phá huỷ , đều tiếc. Còn bọn người mới đến, nghĩ tới toàn mạng về quê quán thì vui sướng hơn là luyến tiếc.

Đảo Long-Mộc mỗi lúc một xa, Thạch Phá Thiên chợt nhớ tới điều gì, lưng chàng toát mồ hôi ướt đầm bất giác dậm chân la lên:

– Hồng!... Hồngбет rồi!... Bữa nay là mồng mấy rồi?

Bạch Tự Tại cũng giật mình la hoảng:

– Trời ơi!

Chòm râu lão không ngớt rung động... là cũng không biết... bữa nay là... mồng mấy rồi.

Đinh Bất Tứ ngồi trong góc thuyền cười lại lên tiếng:

– Mồng mấy hay mười mấy thì làm sao?

Thạch Phá Thiên đáp:

– Đinh Tứ gia gia! Gia gia nhớ chúng ta đến đảo Long Mộc bao nhiêu ngày rồi không?

Đinh Bất Tứ thủng thảng đáp:

– Bảy mươi ngày cũng thế, tám chục ngày cũng vậy. Ai mà nhớ được?

Thạch Phá Thiên bồn chồn trong dạ, cơ hồ sa nước mắt, chàng quay lại hỏi Cao Tam nương tử:

– Chúng ta tới đảo nhằm ngày mồng tám tháng chạp. Bữa nay đã sang mồng mấy tháng giêng rồi nhỉ?

Cao Tam nương tử bấm đốt tay tính nhẩm, rồi đáp:

– Chúng ta ở trên đảo năm mươi bảy ngày. Bữa nay đã sang tháng hai nếu không phải mồng sáu thì là mồng bảy.

Thạch Phá Thiên cùng Bạch Tự Tại đồng thanh la hoảng:

– Tháng hai rồi ư?

Cao Tam nương tử đáp:

– Dĩ nhiên là tháng hai rồi!

Bạch Tự Tại dậm ngực, gào lên:

– Chết rồi! Thật chết rồi!

Đinh Bất Tứ cười ha hả reo lên:

– Hay quá! Hay quá!

Thạch- Phá -Thiên tức giận nói:

- Đinh Tứ gia gia! Bà bà đã hiểu là nếu đến mồng tám tháng giêng không thấy Bạch gia gia trở về thì người nhảy xuống biển tự tử. Thế mà sao Đinh-Tứ gia gia... lại cười được? Cả A Tú ... nàng cũng bảo đâm đầu xuống biển...